

Arrest

nr. 249 351 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 maart 2020, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 10 september 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 15 september 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Turkse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Suruç (provincie Sanli Urfa). Nog als kind verhuisde u naar Batman (in de gelijknamige provincie) en naar Gaziantep (in de gelijknamige provincie), waar u woonde tot u acht jaar oud was. Nadien verhuisde u met uw gezin naar de stad Mersin (in de gelijknamige provincie), in het Zuidoosten van Turkije, waar uw familie woonde tot 2016. U bent geboren op 1 juli 1998 en bent nog ongehuwd.

Uw vader was een aanhanger van Fethullah Gülen en was actief binnen diens organisatie. Zo stond hij eerst aan het hoofd van enkele van hun internaten en werd hij nadien imam. Naast het religieuze gedeelte, was hij ook verantwoordelijk voor allerlei praktische zaken, zoals het beheer van studentenhuizen en het organiseren van informatieavonden. Vanuit de Turkse overheid werd druk gezet op de Gülenisten, ook op uw vader. Zo werd in de periode 2015/2016 een onderzoek naar hem ingesteld en werd hij veroordeeld wegens lidmaatschap van een terroristische organisatie. Hij werd echter na zijn voorarrest van één dag vrijgelaten onder voorwaarden. Tien dagen na de mislukte coup van 15 juli 2016, waarin de Gülenisten door de Turkse overheid als schuldigen werden aangeduid, werd uw vader gearresteerd en nadien veroordeeld, opnieuw omwille van zijn lidmaatschap van de Gülenistische beweging. U en uw familie gingen in cassatie doch bleef zijn veroordeling staande. Ondertussen werd de gevangenisstraf van uw vader gereduceerd naar tien jaar omwille van zijn goed gedrag in de gevangenis. Een week na zijn arrestatie kwam een politieman naar jullie huis. Hij zei jullie dat hij niet officieel in functie kwam, maar dat het voor jullie beter was om te verhuizen. Een week later verhuisde u en uw familie naar Yüreğir (Adana-provincie in West-Turkije), waar uw familie vandaag de dag nog steeds woont.

Uzelf bent grootgebracht binnen de Gülenistische beweging. U was als kind ook ingeschreven op een Gülenistische lagere school. In 2012 ving u uw middelbare studies aan in Istanboel, de hoofdstad van Turkije. Hoewel u zich op een staatsschool inschreef, verbleef u in een internaat behorende tot de Gülenistische beweging. Na het beëindigen van uw middelbare studies bleef u in Istanboel, waar u zich in 2017 aan de universiteit inschreef. U verbleef in een huis met medestudenten die de Gülenistische beweging genegen waren. Hier verbleef en studeerde u tot u besloot dat het veiliger was om Turkije te verlaten. U ging in december 2019 een paspoort aanvragen en maakte nadien een afspraak bij het Consulaat-generaal van België te Istanboel. U maakte hierbij kenbaar te willen deelnemen aan een conferentie in België. U ontving een Schengen-visum geldig van 3 maart 2020 tot 25 maart 2020. U nam een directe vlucht naar België en kwam hier aan op 6 maart 2020. Onmiddellijk bij aankomst diende u een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloot om u administratief vast te houden en bracht u over naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. Daar werd u, in het kader van de covid19-maatregelen, in vrijheid gesteld op 13 maart 2020.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Turkije, waar u vreest te worden gearresteerd door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij de Gülenistische beweging.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: documenten gerelateerd aan de werkzaamheden van uw vader, gerechtelijke documenten die zijn veroordelingen en zijn voorwaardelijke vrijlatingseisen aantonen, zijn bankkaart en een verzekeringspolis, krantenartikelen, een uittreksel van het bevolkingsregister, tal van documenten van uw schoolcarrière, foto's van u in de internaten en op uitstappen, een decreet dat de sluiting bepaalt van de school waar u liep, een verklaring van de Turkse oppositie en een rapport van het Europese parlement. Uw Turks paspoort werd ingehouden bij aankomst op de luchthaven in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u een vrees koestert jegens de Turkse autoriteiten. U vreest dat zij u bij terugkeer naar uw land van herkomst zullen arresteren omwille van uw lidmaatschap tot de Gülenistische beweging (CGVS, p.10). Het CGVS merkt op dat u het echter niet aannemelijk heeft gemaakt om bij terugkeer naar Turkije zelf gearresteerd te worden. Zo wordt vooreerst gewezen op uw verklaring dat er tegen u géén onderzoek lopende is vanuit het Turkse gerecht en dat u nooit - in negatieve zin - in contact bent geweest met de Turkse autoriteiten (CGVS, p.10 & 13). Dat u tot op heden niet verontrust noch geïnterpelleerd werd door uw autoriteiten, is reeds een eerste indicatie dat er geen reden is om

dergelijke vrees te koesteren. Men moge verwachten dat, indien ze u werkelijk zouden willen arresteren, ze dergelijke poging reeds in het verleden zouden hebben ondernomen. Daar was op dat moment ook alle mogelijkheid toe, aar toch heeft er zich ten aanzien van uw persoon niks voorgedaan. Bovendien wordt opgemerkt dat u in december 2019 nog een Turks paspoort hebt ontvangen, uitgereikt door de autoriteiten die u beweert te vrezen. Dat de autoriteiten u een paspoort zouden uitreiken, alsook nadien de toestemming geven het land te verlaten, is op zijn minst opmerkelijk te noemen indien ze u zouden viseren met het oog op een arrestatie en veroordeling. Men zou verwachten dat zij u dan geenszins een dergelijke bewegingsvrijheid zouden gunnen en u minstens uw aanvraag tot paspoort zouden weigeren. Ook de vaststelling dat u zichzelf vrijwillig en uit eigen beweging wendde tot uw eigen overheid om een paspoort aan te vragen, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde te aanzien van diezelfde autoriteiten. Bovenstaande vaststellingen doet het CGVS concluderen dat het niet aannemelijk is dat u gevisieerd wordt door de Turkse autoriteiten.

Alhoewel u verklaart dat u door uw autoriteiten gelinkt kan worden aan de beweging van Gülen, stelt het CGVS vast dat uw lidmaatschap tot deze beweging wel zeer beperkt bleef. U stelt dat u een lid was van deze beweging omdat u naar de lagere school ging in een school die geaffilieerd is met de beweging, niets meer en niets minder (CGVS, p.4). Gezien het uw ouders waren die dergelijke keuze voor u maakten, u geeft zelf aan dat u zich toen nog niet bewust was van het Gülenisme (CGVS, p.4), kan een inschrijving bij een dergelijke lagere school bezwaarlijk als een bewuste keuze worden aanzien die u persoonlijk zou kunnen worden aangewreven. Dat de Turkse overheid u om deze reden als overtuigd Gülenist zou beschouwen, is weinig aannemelijk. Na de lagere school zat u in een internaat van de Gülenistische beweging, doch ging u echter wel naar een staatsschool (CGVS, p.4). Uw keuze voor een staatsschool, en dus niet voor een Gülen-geaffilieerde middelbare school, relativeert verder de mate van uw aanhang tot deze beweging. Na de middelbare school zou u ook uw vrije tijd aan de universiteit hebben doorgebracht met Gülengezinde jongeren (CGVS, p.5). U gevraagd hoe u zich inzette voor de beweging, antwoordt u dat er van u werd verwacht deel te nemen aan sociale activiteiten, helpen met studies van anderen en dat u ook veel kameraden tegenkwam met wie u de ideologie deelde. Tijdens uw tijd in de internaten las u boeken over Fetullah Gulen en Sayed Nursi, en werden hier discussieavonden over gehouden. U geeft zelf aan nooit enige functie binnen de organisatie te hebben uitgeoefend (CGVS, p.5). Het CGVS wijst op het wel erg lage profiel dat u binnen de organisatie had en uw zeer beperkte betrokkenheid. Gezien de miljoenen jongeren die doorheen de jaren aan dergelijke instituten onderwijs volgden en zich ook verdiepten in de lectuur van Fethullah Gülen, net zoals u, zonder daarvoor vervolgd te worden, ziet het CGVS niet in waarom dit voor u anders zou zijn en waarom u er door uw autoriteiten alsnog zou uitgepikt worden. Bovendien geeft u zelf aan dat de gelijkgezinde jongeren waarmee u aan de universiteit samenkwam om over het Gülenisme te discussiëren, op heden nog steeds aan dezelfde universiteit studeren en er onder hen evenmin arrestaties plaatsvonden (CGVS, p.10). Dit lijkt bovenstaande analyse aangaande uw eigen individuele situatie te bevestigen. Ook uw moeder en uw zus, volgens u ook Gülenisten, ondervonden volgens u zelf geen problemen meer na de arrestatie van uw vader zo'n vier jaar geleden (CGVS, p.9). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom u opeens wel zou gearresteerd worden omwille van uw (beperkte) betrokkenheid bij deze organisatie. Te meer nergens uit uw relaas blijkt dat uzelf, hetzij voor uw vertrek uit Turkije hetzij erna, door uw autoriteiten werd gezocht.

U geeft zelf toe dat er geen reden of aanleiding is geweest voor u om plotselings het land te verlaten. Uw vader werd vier jaar geleden gearresteerd, toen u achttien jaar oud was (CGVS, p.11). Een week na zijn arrestatie zou een agent jullie wel officieus zijn komen aanbevelen om de regio te verlaten, doch geeft u zelf aan dat er zich hierna, vier jaar later, niets meer heeft voorgedaan. Er was geen enkel dreigement of contact meer vanuit de autoriteiten (CGVS, p.9-11). Indien u werkelijk een vrees koestert omwille van dit lidmaatschap, u zou reeds een aanhanger van de beweging geweest zijn ten tijde van de arrestatie van uw vader, kan men verwachten dat u al eerder zou zijn aangesproken door uw autoriteiten en/of u al langer zou hebben getracht Turkije te verlaten. De vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten is een zoveelste aanwijzing dat u in werkelijkheid geen vrees dient te koesteren ten aanzien van uw eigen overheid. Gevraagd waarom u niet eerder vertrok antwoordt u als oudste kind de kostwinner van het gezin te zijn geworden en niet zomaar te kunnen vertrekken (CGVS, p.11). Dat u na de arrestatie van uw vader nog vier jaar zou wachten louter omdat u zogenaamd de kostwinner van de familie was, is een weinig ernstig element te noemen voor iemand die beweert te vrezen voor zijn leven. Bovendien wordt dergelijke argumentatie sterk ondermijnd door uw verklaring dat u studeerde, en dat u dus bezwaarlijk als voltijds kostwinner kon doorgaan. U verklaart dat de tijd nu eenmaal gekomen was om uit Turkije te vertrekken, doch was er geen enkele concrete aanleiding of reden daartoe (CGVS, p.11). Het moge duidelijk zijn dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Turkije zal gearresteerd worden. U heeft dit allerm minst aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uw paspoort te zijn uitgereikt op 9 december 2019 en verliet u pas op 6 maart 2020 uw land van herkomst. Dat u nog eens drie maanden heeft gewacht om

het land te ontvluchten is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U stelt dat de procedure voor het bekomen van een visum voor België nu eenmaal tijd kostte (CGVS, p.11). Dit biedt geen afdoende verklaring. Men zou verwachten dat u onmiddellijk Turkije verlaat na het bekomen van een paspoort, bijvoorbeeld naar één van de vele landen waar u visumvrij als Turk naartoe kan reizen.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten gerelateerd aan de werkzaamheden van uw vader, gerechtelijke documenten die zijn veroordelingen en zijn voorwaardelijke vrijlatingseisen aantonen, zijn bankkaart en een verzekeringspolis, lijken aan te tonen dat hij zich inzette voor de Gülenbeweging en hierdoor door het Turkse gerecht veroordeeld werd. Met het uittreksel van het bevolkingsregister lijkt u uw familieband aan te tonen. Deze elementen worden niet betwist. De vaststelling dat uw vader werd gearresteerd en veroordeeld, wat door het CGVS momenteel niet wordt betwist, leidt nog niet automatisch tot een voor u gegronde vrees voor vervolging.

Ook het decreet waar melding gemaakt wordt van de sluiting van uw lagere school, een artikel van de Turkse oppositie die zich ook tegen Gülen-aanhangers keert of het rapport van het Europese Parlement weten bovenstaande appreciatie niet om te buigen. Dat bepaalde profielen binnen de Gülen-beweging worden gevisieerd en vervolgd in Turkije wordt door het CGVS evenmin betwist. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw individuele situatie. De foto's waarop u te zien bent op uitstappen of andere activiteiten die werden georganiseerd in het kader van het internaat waar u zat, tot slot, kunnen ook niet aantonen dat u hiervoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Turkije. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is uw betrokkenheid bij de organisatie niet van die aard om aan te nemen dat u een doelwit bent geworden van de Turkse autoriteiten.

Wat de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreft, blijkt uit een grondig onderzoek van de informatie over de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie de COI Focus – Turquie – Situation sécuritaire van 24 september 2019, beschikbaar op de site https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_turquie_situation_securitaire_20190924.pdf of <https://www.cgra.be/fr>) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in sommige delen van het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de overheid en de PKK. Sinds januari 2017 vond er geen enkele aanslag plaats van andere groepen dan PKK-groepen.

Sinds de lente van 2016 verplaatsten de gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse overheid zich naar bepaalde plattelandsgebieden van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse overheid en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren, hoofdzakelijk in de provincies Hakkari, Sirnak, Diyarbakir, Batman en Siirt. Op basis van de voormelde informatie blijkt echter dat de slachtoffers grotendeels vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten aanzienlijk gedaald is sinds 2017. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die als "over het algemeen weinig intensief" worden bestempeld, van de steden naar de plattelandsgebieden sinds de lente van 2016. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken sinds maart 2018 en tijdens de periode die de update van de informatie over de veiligheidssituatie behandelt, gedaald is. De overheid roept af en toe plattelandsnederzettingen van enkele provincies in het oosten en vooral zuidoosten van Turkije uit tot tijdelijke veiligheidszone in het kader van operaties tegen de PKK. Zo werden er avondklokken ingesteld in de plattelandsgebieden van de provincies Siirt, Diyarbakir en Bitlis. Ten slotte blijkt dat de Turkse overheid grootscheepse operaties uitvoert om de woningen die werden vernield als gevolg van de conflicten, herop te bouwen. Gezien de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse overheid en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken (afgekondigd tijdens de gewapende operaties tegen de PKK) en de verplaatsing van de conflicten naar de plattelandsgebieden, het noorden van Irak en het noorden van Syrië, en gezien de afwezigheid van andere terreuraanslagen buiten het zuiden en het zuidoosten van Turkije sinds 2016 kunnen we niet concluderen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico loopt, te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties d.d. 21 juni 2017 (stuk 3), het rapport *"Turkey: Amnesty International's Brief on the Human Rights Situation"* van Amnesty International d.d. 1 februari 2019 (stuk 4), het rapport *"Criminal Accusations on Absurd Pretexts in Turkey"* van het Stockholm Center for Freedom d.d. september 2017 (stuk 5), het internetartikel *"Inside Turkey's Purge"* van de *New York Times* d.d. 13 april 2017 (stuk 6), het rapport *"Report on the impact of the state of emergency on human rights in Turkey, including an update on the South-East"* van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties d.d. maart 2018 (stuk 7), het internetartikel *"Turkey's Anti-Gülen Clampdown Rages Out Of Control"* van RadioFreeEurope/RadioLiberty d.d. 18 augustus 2016 (stuk 8), een uittreksel uit het *"Annual Report 2018"* betreffende Turkije van USCIRF (stuk 9), een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Turkije van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. oktober 2019 (stuk 10), een uittreksel uit het boek *"Gülen. The Ambiguous Politics of Market Islam in Turkey and the World"* van J.D. Hendrick d.d. 2013 (stuk 11), vier getuigenverklaringen (stukken 12-15), een vrijwilligerscontract bij vzw La Tulipe d.d. 20 augustus 2020 (stuk 16), een internetpagina van Fedactio (stuk 17), het internetartikel *"Turken in België: 'We zijn blij in een rechtsstaat te leven'"* van MO d.d. 5 oktober 2016 (stuk 18), het internetartikel *"La Turquie a utilisé ses imams pour espionner les partisans de Gülen en Belgique"* van Le Soir d.d. 31 maart 2017 (stuk 19), het rapport *"Turkey 2019 Report"* van de Europese Commissie d.d. 29 mei 2019 (stuk 20), het rapport *"Memorandum on the human rights implications of the measures taken under the state of emergency in Turkey"* van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa d.d. 7 oktober 2016 (stuk 21), een arrest van de Nederlandse Raad van State d.d. 13 februari 2019 (stuk 22) en het internetartikel *"Abuse of the Anti-Terrorism Provision by Turkey is steadily increasing (2013-2019)"* van *The Arrested Lawyers Initiative* d.d. 6 juli 2020 (stuk 23).

De verwerende partij brengt op 5 november 2020 een nota bij.

Samen met een aanvullende nota van 8 januari 2021 brengt verzoeker de volgende stukken bij: een opinie van de Werkgroep Willekeurige Detentie van de Mensenrechtenraad d.d. 18 september 2020 (stuk 24), het rapport *"80 university students detained over Gülen links subjected to torture: report"* van het Stockholm Center for Freedom d.d. 8 maart 2020 (stuk 25), het rapport *"30 students detained over alleged Gülen links denied to consult a lawyer: report"* van het Stockholm Center for Freedom d.d. 3 september 2020 (stuk 26), de erkenning als vluchteling door Duitsland van een persoon die voor verzoeker een getuigenverklaring opstelde (stuk 27), een getuigenverklaring van C.S.B. en diens Amerikaanse asielstatus (stukken 28 en 29), een uittreksel uit het boek *"Gülen. The Ambiguous Politics of Market Islam in Turkey and the World"* van J.D. Hendrick d.d. 2013 (stuk 30), het internetartikel *"Secret files reveal Turkish intelligence operations in Germany, Denmark, Netherlands, Sweden"* van de *Nordic Monitor* d.d. 6 mei 2020 (stuk 31), het internetartikel *"Turkish embassies spied on critics in 92 countries, a new document reveals"* van de *Nordic Monitor* d.d. 25 January 2019 (stuk 32) en het internetartikel *"Exilés turcs en Belgique : les raisons de la peur"* van de RTBf d.d. 31 maart 2019 (stuk 33).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In de mate verzoekers aanvullende nota een repliek bevat op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, dient erop gewezen dat artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat partijen bij wijze van aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen. Het formuleren van een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan niet worden beschouwd als een nieuw element dat door middel van een aanvullende nota in de zin van voornoemd artikel aan de Raad ter kennis kan worden gebracht. Overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient verzoeker de middelen die hij tegen de bestreden beslissing wenst aan te voeren in zijn verzoekschrift op te nemen. Behoudens nieuwe elementen, kan verzoeker niet *a posteriori* nog middelen aan zijn beroep toevoegen middels het formuleren van een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij in een aanvullende nota. De procedure in volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet niet in de mogelijkheid om een schriftelijke repliek neer te leggen om te antwoorden op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. In de mate verzoekers aanvullende nota een repliek bevat op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, wordt deze buiten beschouwing gelaten.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de Turkse autoriteiten wordt geïdendeerd omwille van zijn banden met de Gülen-beweging. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker verklaarde dat er tegen hem geen onderzoek lopende is vanwege de Turkse autoriteiten en dat hij nooit in negatieve zin in contact is geweest met de Turkse autoriteiten, hetgeen des te meer klemmt daar hij in december 2019 een paspoort heeft aangevraagd en ontvangen; (ii) uit verzoekers verklaringen geen persoonlijke nauwe betrokkenheid bij de Gülen-beweging blijkt, temeer daar zijn moeder en zus, beiden ook Gülenisten, geen problemen ondervonden; (iii) verzoeker zelf verklaarde dat er geen concrete reden of aanleiding is geweest om zijn land van herkomst te verlaten, temeer daar hij pas vier jaar na de arrestatie van zijn vader uit Turkije vertrok; en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.3. De Raad stelt enerzijds vast dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat personen die een band hebben met de Gülen-beweging sedert de beweerde coupverging van 2016 door de Turkse autoriteiten worden geïdendeerd. Verschillende personen waarvan wordt vastgesteld of vermoed dat zij banden hebben met de Gülen-beweging, alsook journalisten, rechters, militairen en anderen waarvan wordt vermoed of vastgesteld dat zij op enigerlei wijze betrokken waren bij de beweerde coupverging, worden door de Turkse autoriteiten gearresteerd. Er is sprake van gefabriceerde vervolgingsgronden, mensenwaardige detentie- en ondervragingsomstandigheden en valse processen. Verschillende internationale en mensenrechtenorganisaties spreken van mensenrechtenschendingen. Anderzijds stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de beschikbare informatie niet blijkt dat iedere persoon die een band heeft met de Gülen-beweging louter omwille van deze band door de Turkse autoriteiten wordt geïdendeerd. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient dan ook *in concreto* te worden beoordeeld of een verzoeker om internationale bescherming die een band heeft met de Gülen-beweging persoonlijk door de Turkse autoriteiten wordt geïdendeerd. Het loutere feit een band te hebben met of lid te zijn van de Gülen-beweging volstaat niet teneinde een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Een verzoeker om internationale bescherming dient aan de hand van concrete, individuele elementen aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn band met of lidmaatschap van de Gülen-beweging daadwerkelijk door de Turkse autoriteiten wordt geïdendeerd of bedreigd.

2.3.2.4. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn band met de Gülen-beweging door de Turkse autoriteiten wordt gevisieerd.

Er wordt heden niet betwijfeld dat verzoekers vader actief was binnen de Gülen-beweging en in 2016 werd gearresteerd. Verzoeker staft deze feiten aan de hand van de nodige documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en doorleefde verklaringen (zie notities van het persoonlijk onderhoud). Het loutere feit dat verzoekers vader als actief lid van de Gülen-beweging werd gearresteerd, betekent evenwel op zich niet dat verzoeker zelf persoonlijke, individuele problemen zou kennen met de Turkse autoriteiten omwille van zijn banden met de Gülen-beweging.

Zo verklaarde verzoeker dat er tegen hem geen onderzoek lopende is vanwege de Turkse autoriteiten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Tevens verklaarde verzoeker dat hij nooit persoonlijk (in negatieve zin) in contact is gekomen met de Turkse autoriteiten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hiermee geeft verzoeker zelf aan dat zijn vrees voor vervolging vanwege de Turkse autoriteiten louter is gebaseerd op een hypothetische, toekomstige vervolging. Dit blijkt eveneens uit zijn verklaring dat er geen concrete reden of aanleiding was om zijn land van herkomst op 6 maart 2020 te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Als zodanig wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid, minstens aan de ernst van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker in december 2019 een paspoort aanvraag en verkreeg bij de Turkse autoriteiten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Indien verzoeker daadwerkelijk in het vizier zou lopen van de Turkse autoriteiten omwille van zijn banden met de Gülen-beweging, kan niet worden ingezien dat verzoeker zelf deze autoriteiten zou benaderen teneinde een paspoort te bekomen, laat staan dat deze autoriteiten hem ook effectief een paspoort zouden afleveren. Verzoekers vader werd immers reeds in 2016 gearresteerd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de Turkse autoriteiten toen reeds op de hoogte kwamen van verzoekers banden met de Gülen-beweging.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker na de arrestatie van zijn vader in 2016 nog gedurende vier jaar in Turkije verbleef. Hij maakt geen melding van persoonlijke problemen die hij in die periode zou hebben gekend met de Turkse autoriteiten omwille van zijn banden met de Gülen-beweging. Evenmin maakt hij melding van dergelijke problemen in hoofde van zijn moeder en/of zus. Dit klemt des te meer daar verzoekers paspoort werd uitgereikt op 9 december 2019 en hij nog tot 6 maart 2020 wachtte alvorens Turkije te verlaten. Daarenboven antwoordde verzoeker negatief op de vraag of er een concrete gebeurtenis was die hem ertoe aanzette Turkije te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), hetgeen eens te meer aantoont dat verzoekers vrees voor de Turkse autoriteiten omwille van zijn banden met Gülen-beweging zich beperkt tot een hypothetische, toekomstige vrees. Verzoekers verschoning dat hij als kostwinner van zijn gezin na de arrestatie van zijn vader niet zomaar kon vertrekken, kan niet worden aangenomen aangezien hij steeds student was.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de voorgelegde verzekeringspolis (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op zijn naam staat, dat deze werd opgesteld door de Asya Bank en dat uit informatie (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat het feit klant te zijn van deze bank volstaat als bewijs van een band met de Gülen-beweging, dient erop gewezen dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij omwille van zijn klant-zijn bij de Asya Bank daadwerkelijk door de Turkse autoriteiten wordt gevisieerd. Zijn verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie volstaat hiertoe immers niet. Zoals hoger reeds gesteld, werd verzoekers vader in 2016 gearresteerd en kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de Turkse autoriteiten sedert toen reeds op de hoogte zijn van verzoekers banden met de Gülen-beweging. Desalniettemin maakt verzoeker geen melding van enige concrete, individuele problemen met de Turkse autoriteiten hierdoor.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aanvoert dat hij zijn godsdienstige praktijken in Turkije niet zal kunnen uitvoeren zonder een risico op vervolging, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht stelt als volgt:

“Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 aanvoert dat zij haar godsdienstige praktijken

niet kan uitvoeren in Turkije zonder een risico op vervolging te lopen en daarom bescherming moet genieten, wijst verwerende partij erop dat het Hof van Justitie in het arrest Y en Z antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar werd gesteld door het “Bundesverwaltungsgericht” uit Duitsland naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de verzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming en bijgevolg evenmin dat het loutere feit dat verzoekende partij door de Turkse autoriteiten kan worden gelinkt aan de Gülenistische beweging op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Bovendien heeft verzoekende partij verklaard zelf nooit problemen te hebben ondervonden met de Turkse autoriteiten omwille van haar (beperkte) betrokkenheid bij de Gülenistische beweging. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat haar vertrek uit Turkije werd ingegeven door een concrete reden of aanleiding. Gelet op het voorgaande (cf. 2.1.2.) maakt verzoekende partij bovendien geenszins aannemelijk dat zij gelet op haar persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal stellen die haar zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.”

Wat betreft verzoekers activiteiten voor de Gülen-beweging in België, dient erop gewezen dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling door de overheden van het land van herkomst van de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door voormelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. *In casu* toont verzoeker weliswaar aan dat hij in België actief is binnen de Gülen-beweging (zie verzoekschrift, stukken 16 en 17), doch hij laat na *in concreto* te staven dat de Turkse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn persoonlijke betrokkenheid bij de Gülen-beweging in België. Dienaangaande dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Turkije in het vizier was gekomen van de Turkse autoriteiten omwille van zijn banden met de Gülen-beweging (zie *supra*). Er zijn dan ook geen concrete elementen voorhanden waardoor verzoeker in België specifiek in het oog zou worden gehouden door de Turkse autoriteiten. Verzoeker komt daaromtrent immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 18-20) die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die bijgevolg niet volstaat teneinde *in concreto* aannemelijk te maken dat de Turkse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers betrokkenheid van de Gülen-beweging in België. In zoverre zou worden aangenomen dat de Turkse autoriteiten hiervan wel op de hoogte zouden zijn, dient er daarenboven op gewezen dat verzoeker evenmin *in concreto* aantoont dat de Turkse autoriteiten het opportunistisch karakter van verzoekers activiteiten in België in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming niet zouden

inzien, temeer gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Turkije in het vizier van de Turkse autoriteiten was gekomen omwille van zijn banden met de Gülen-beweging.

Wat betreft de getuigenverklaringen en de internationale beschermingsstatussen van deze getuigen die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 12-15 en aanvullende nota, stukken 27-29), dient erop gewezen dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en bijgevolg objectieve bewijswaarde ontberen. Daarenboven wordt ieder verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn banden met de Gülen-beweging in Turkije en/of in België door de Turkse autoriteiten zou worden gevisieerd. In dezelfde zin dient erop gewezen dat de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-11 en 13-23 en aanvullende nota, stukken 24-26 en 30-33) van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en bijgevolg evenmin volstaat teneinde alsnog *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoeker omwille van zijn banden met de Gülen-beweging door de Turkse autoriteiten zou worden gevisieerd.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat de eventuele toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreft, blijkt uit een grondig onderzoek van de informatie over de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie de COI Focus – Turquie – Situation sécuritaire van 24 september 2019, beschikbaar op de site https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_turquie_situation_securitaire_20190924.pdf of <https://www.cgra.be/fr>) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in sommige delen van het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de overheid en de PKK. Sinds januari 2017 vond er geen enkele aanslag plaats van andere groepen dan PKK-groepen.

Sinds de lente van 2016 verplaatsten de gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse overheid zich naar bepaalde plattelandsgebieden van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse overheid en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren, hoofdzakelijk in de provincies Hakkari, Sirnak, Diyarbakir, Batman en Siirt. Op basis van de voormelde informatie blijkt echter dat de slachtoffers grotendeels vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten aanzienlijk gedaald is sinds 2017. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die als “over het algemeen weinig intensief” worden bestempeld, van de steden naar de plattelandsgebieden sinds de lente van 2016. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken sinds maart 2018 en tijdens de periode die de update van de informatie over de veiligheidssituatie behandelt, gedaald is. De overheid roept af en toe plattelandsnederzettingen van enkele provincies in het oosten en vooral zuidoosten van Turkije uit tot tijdelijke veiligheidszone in het kader van operaties tegen de PKK. Zo werden er avondklokken ingesteld in de plattelandsgebieden van de provincies Siirt, Diyarbakir en Bitlis. Ten slotte blijkt dat de Turkse overheid grootscheepse operaties uitvoert om de woningen die werden vernield als gevolg van de conflicten, herop te bouwen. Gezien de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse overheid en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, het geografisch en

tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken (afgekondigd tijdens de gewapende operaties tegen de PKK) en de verplaatsing van de conflicten naar de plattelandsgebieden, het noorden van Irak en het noorden van Syrië, en gezien de afwezigheid van andere terreuraanslagen buiten het zuiden en het zuidoosten van Turkije sinds 2016 kunnen we niet concluderen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico loopt, te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER